

DE GEHEIMZINNIGE ZAKEN VAN
Duyster & Woudt

GEESTEN IN HET LANDHUIS

DOOR **LUCY STRANGE**

ILLUSTRATIES **PAM SMY**

VERTALING ALEID VAN EEKELLEN-BENDERS

GOTTMER
Tekst en datamining zijn niet toegestaan
Haarlem

HOOFDSTUK I

Waarin het publiek de adem inhoudt

Het werd doodstil in het theater. Het publiek keek ademloos toe toen de vrouw op het podium knipperend haar ogen sloot en haar armen spreidde alsof ze de zwermen geesten begroette die om haar heen zweefden.

‘JA!’ zei ze plotseling, en het publiek hapte naar adem. *‘Ze is hier!’*

Ze sperde haar ogen open. *‘Ze is hier bij ons!’*

Er kwam een sniffend geluidje uit de zaal. Een forse man met rode wangen kreeg een schijnwerper op zich gericht. Hij had een makreelblauw pak aan en drukte een zakdoek tegen zijn ogen.

‘O!’ kreunde hij. ‘Kleine Edna! Kun je me horen? Kun je je oude oom Barnabus horen?’

‘Ze hoort u, meneer!’

‘Weet u het zeker, signora Valentina?’ vroeg de man

snikkend. 'Kan het echt de kleine Edna zijn?'

JA! HET IS EDNA!

Signora Valentina knikte plechtig en deed haar ogen weer dicht. Ze trilde over haar hele lichaam van de inspanning om met het geest-kind in contact te komen.

'Spreek, kind! Spreek de woorden die je steeds al wilde zeggen, al die tijd dat je in de schaduwen rondzwierf!'

Er viel een gespannen stilte.

'Zegt ze iets?' vroeg de man hijgend. 'Kunt u haar zien?'

'Ja! IK ZIE HAAR! En ze zegt...'

Het publiek hield de adem in. Op het balkon hikte een vrouw van opwindning. Mensen grepen elkaars hand

vast toen ze overal om hen heen een buitenaardse stem hoorden fluisteren.

Signora Valentina, het medium dat met geesten kon praten, wiegde met haar ogen dicht heen en weer om zich beter te concentreren.

‘Ze zegt... O, oom Barnabus! Vergeet niet Molly de poes met Kerstmis haar speciale kalkoenhapje te geven!’

‘Molly! O!’ De forse man zakte snikkend van dankbaarheid in zijn stoel achteruit. ‘Ja, mijn lieve, kleine Edna! Je bent het echt! Natuurlijk krijgt Molly zoveel kalkoen als ze op kan, met jus erbij! Dat zweer ik!’

Er ging een hoorbare golf van emotie door de zaal.

‘SSST!’ beval signora Valentina. Ze stak een sierlijke hand op, met een juwelen ring, en meteen werd het weer stil. *‘Wat zei je, kleine Edna? Je wilt aan ons verschijnen, afscheid nemen van je oom voor je in vrede kunt rusten?’*

De vrouw op het balkon hikte weer. ‘Hemel!’ flapte ze eruit. Ze was totaal van streek.

Het gezicht van signora Valentina was doodsbleek geworden. Haar opgestoken handen trilden. *‘Ik moet u allen vragen u te concentreren,’* zei ze met

een vreemde lage stem. *‘Schenk mij de kracht van uw gedachten, zodat dit kind naar ons kan terugkeren voor een laatste afscheid van haar geliefde oom.’*

Dit noemde signora Valentina De Stilte. Het was het centrale moment in de voorstelling. Alles, maar dan ook alles, hing af van dat ene speldenpuntje tijd...

Het werd zo donker in de zaal dat het wel midden in de nacht leek. Er bleven maar twee schijnwerpers aan. De ene scheen zacht gloeiend op de man in het makreelblauwe pak terwijl de andere een kring licht vormde om de betoverende gestalte van signora Valentina op het podium. Ze stak haar armen op.

‘Kom naar ons toe, Edna!’ fluisterde ze, en toen luider:

‘KOM! NAAR! ONS! TOE!’

De Stilte vulde het theater. Ze was onvoorstelbaar intens, donker, gespannen, huiverend... Ze was als de lucht voor een storm, het moment tussen bliksem en donder, een oceaan voor een vloedgolf...

Toen gebeurde er iets.

